

J A R O S L A V B E N E Š

NÁDOBA NECTNOSTI

NÁDOBA NECTNOSTI

Jaroslav Beneš

Následující příběh je smyšlený a jakákoliv podobnost se skutečnými žijícími postavami či událostmi je čistě náhodná.

PRO HRST SOUČÁSTEK

Seděl jsem na kufru a popíjel z tetrapaku ledovou kávu, která byla ledová jen podle názvu. V místnosti se mnou se v té prázdnotě krčila ještě jedna taška a druhý kufr u dveří, jinak už byl pokoj a vlastně celý dům úplně prázdný. Mohlo se to zdát ironické, ale vůbec nic nepřipomínalo, že jsem tu bydlel skoro osmnáct let. Nyní jsem se na to zpovzdálí na prahu čtyřicítky díval, jako na jednu, sice rozsáhlou, ale už uzavřenou kapitolu života.

„Ahoj! Pojď dál, beztak jsou dveře dokořán!“ zvolal jsem ke stínu na prahu, jak ho vykreslilo odpolední slunce.

„Ani klepat nebudu. Můžu dovnitř? Ahoj,“ to řekl soused odnaproti, Honzík Musílků. Kývnul jsem. „Páni, tady to vypadá! Kde máš nábytek..., a věci? Ty se stěhuješ?“

„Jak vidíš.“

„Probůh, co se stalo? Ještě před týdnem jsme tu viděli tvou ženu s nějakými lidmi, a dokonce snad sekala trávník. Zrovna tady, před barákem!“ Divil se upřímně. Taky jsem se podívil, co tu proboha ještě dělala?

„Tady? A že by sekala trávu? To né! A navíc, moje žena už není pár měsíců moje a tenhle dům je už taky cizí.“

„Jak to?“ divil se ještě víc. „A co tomu říkají holky?“

„To nevím. Anna podala návrh na rozvod před půl rokem a soud jí v zákonné lhůtě vyhověl. Já jsem doma v té době ani nebyl a

o tomhle velkém stěhování taky nevěděl.“ Ukázal jsem na prázdný prostor kolem sebe.

„Bydleli jste tady skoro osmnáct let, holky chodily s našima dětma do školy..., a vůbec, kde ty jsou? Za chvíli mají prázdniny...,“ posadil se na druhý kufr naproti mně.

„Ale Honzo, vždyť víš, jako to chodí, ne? Holky jsou už dospělé, studují ve Francii, prázdniny mají bůhvíjak a do republiky se už vracet nebudou. Navíc, už jsem s nimi čtyři roky nemluvil a naše vztahy před tím nebyly úplně..., ehm..., standardní.“

„A proč jste se vlastně rozvedli? Tady v okolí nikdo nic netušil!“ kroutil nechápavě hlavou. „Snad ne kvůli tomu, že jsi byl pořád pryč? Vždyť i tvoje žena měla časově náročnou, manažerskou práci. I když..., kdyby bylo vaše manželství prototypem pro ostatní, tak se nutně musí devadesát devět párů ze sta do pěti let rozvést.“

„Ale jdi!“ nahodil jsem kyselý obličej.

„Holkám to nevadilo? Jako rozvod...“

„Holky? Prosím tě! Ty rozvod nezajímá, jak říkám, čtyři roky jsem s nimi nepromluvil..., vlastně..., nejsou to ani moje děti.“

„Nekecej!“ vydechl udiveně a zase se posadil zpátky na kufr.

„Fakt! Ony se to dozvěděly dřív než já, snad už před pěti lety jim to žena řeka. To byly ještě na základce, no..., a pak po prázdninách zmizly na lyceum a od té doby nekomunikují.“

Až teď jsem si dodatečně připomněl tehdejší změnu chování dvojčat. Prostě se něco změnilo a já to včas nezavnímám.

„Pět let, říkáš? Těžký období, hm! Tvoje žena povídala mojí manželce, že jsi byl poslední půlrok na nějaké vrtné plošině

v Severním moři. Vzpomínám si, že ji v té době vozíval domů nějaký dobře oblečený chlápek, poněkud starší ale zachovalej. Né, fakt! Její otec to nebyl, toho přece znám z televize.“

Hleďme, tak Anna říkala třítydennímu pobytu v blázinci *vrtná plošina*, to jsou mi věci! No, zase to byla lepší výmluva, než kdyby ze mě udělala před lidmi úplného idiota na práškách.

„To byl asi ten její gigolo. Anna mě postavila před hotovou věc až u soudu – jak říkám, je to pět měsíců, co jsem se dozvěděl úplnou pravdu. Oficiálně nejsem otec jejích dětí, neb o otcovství se přihlásil jejich biologický..., ehm..., tento gigolo, s nímž teď žije.“

„To je gól! Staral ses sedmnáct let o cizí děti!“ v údivu zapomněl zavřít ústa.

„Co naděláš.“

„A co barák, majetek a tak?“

„Vždyť to vidíš, ne? Kde nic není, ani čert nebere. Exmanželka byla jak vodní vír v proudech Pacifiku, stáhla s sebou všechno..., veškerého majetku se zbavila a údajně se odstěhovala do Francie, aby měla holky na dohled. Slyšel jsem, že ten její šamstr prý dělá pro stejnou firmu jako vrcholový manažer. Je to nadnárodní korporace. Je jí jedno, jestli žije tady nebo tam. Stejně tu nikdy nebyla doma...“

„Já myslel, že je upíchnutej někde na ministerstvu...,“ Honza jen kroutil hlavou.

„Proč myslíš?“

„Viděl jsem ho v důvěrném hovoru s tvým tchánem..., tedy, extchánem.“

„Zřejmě víš víc než já!“

„Takže se už asi neuvidíme, co?“ povzdechl si.

„Třeba jo, zajdu na podzim na to vaše grilování..., telefon i mail na mě máš, ne? To pořád platí, nic se nezměnilo, kromě adresy – tu rozešlu dodatečně, až si něco seženu.“

Honza se rozhlížel a dál nevěřicně potřásal hlavou.

„Nemůžu to pořád nějak skousnout! Jak to, že jsme si v sousedství ničeho nevšimli?“

„To je asi tou dnešní dobou, lidé jsou zahleděni do sebe a svých bublin, žije se pořád budoucností, očekáváním a to tak, že rychle. Je to taková schíza, na jedné straně chceš furt něco nového, a na té druhé bys dal nevím co, aby se nic neměnilo... No, a taky jsem tu moc nepobýval, to víš služební cesty a tak... Kdy jsme se my dva viděli naposledy? Na Froňkovy narozeniny? To bylo loni, někdy na podzim, ne?“

„Jo, jo, máš pravdu, už je to skoro rok, nějak těsně před tím, než jsi jel na to moře! Přijde mi to všechno jako včera, člověče, když jsme se sem stěhovali. Jak to vlastně máš s hypotékou? Měli jsme to všichni v okolí upsané na pětadvacet let...“

„Zrovna loni jsem to převedl jinam a předčasně splatil.“

„Jako bys měl tušení, co? Počkej,“ zarazil se, „jak jste potom dělili majetek?“ ukázal někam do prázdna.

„Špatně jsi mě zavnímal! Majetek jsme nedělili, všechno si vzala Anna, prý pro děti. Alimenty platit nebudu, mám na to úředně ověřený papír. A ona se hnedka vdala za toho svého šamstra, ihned po rozvodu nebo tak nějak,“ pokrčil jsem rameny. A zlomyslně mi poslala na mobil svatební oznámení, ale to jsem už nedodal. Ne, že by

mně to zrovna nevadilo, byla prostě taková. Zvedla kotvy a spálila za sebou všechny mosty – stejně, jako v poslední době pálila zdravotní cigarety – nějaké exkluzivní, a tím pádem zatraceně drahé značky. Akorát, že taky za moje peníze, na svůj manažerský plat nedovolila sáhnout nikomu. Víc mě mrzelo, že se tak nakvap zbavila i mého auta. Zrovna tady, v satelitním sídlišti, se zhruba stovkou sobě podobných domků v konstelaci klasických 3+1 pod střechou a s garáží někde vedle pod pergolou bylo potřeba autáku jako polské soli na českých silnicích.

„Máš vůbec kde přespat?“

„Jo, něco mám..., obvolal jsem pár známých. Čekám tu teď na ségru se švárou. Schovám si u nich tyhle dva kufry s hadrama, které mi Anna s milostí sobě vlastní nechala.“

Její zlomyslná dobrotivost ale měla své finanční hranice. Moje sváteční obleky a kožené bundy někam zašantročila už loni, jako by snad čekala, že se z blázince vrátím rovnou ve futrálu, a nechala mi jen staré hadry, co ležely bez povšimnutí léta páně odložené na dně šatníku. Ale aspoň něco.

„Budeš bydlet u nich? To jako u ségry?“

„To těžko, sami mají málo místa. To víš, mají čtyři malé děti a musí se dost ohánět.“

Což byla v podstatě pravda. Moje sestra si vzala fajn chlapa. Koupili si malý domek v Podkrkonoší. Dlouho čekali na první dítě a na Jakoubka se hrozně těšili. No, a když do roka a do dne přišli na svět ještě dvě holčičky a kluk, tak v tu chvíli měli oba plné ruce práce a přeplněný domek. A já se jim do života míchat ani nechtěl. A vrátit se

domů? Všechno, jen tohle ne! Ne, že by máma neměla radost, ale táta by brblal, že na jeho slova stejně došlo, a druhá ségra, která zůstala u rodičů doma a vzala si místního idiota – tedy, pardon, váženého kantora, jenž se právě stal zástupcem ředitele školy, a vedle něhož bych vypadal jako životem špatně otlučená troska – by taky vedla uštěpačné řeči plné srovnávacích dovětků. Ty miluju ze všeho nejvíc!

„Kdybys ale něco potřeboval, tak se bez váhání zastav,“ podal mi ruku. Nepříliš vesele jsme se rozloučili zrovna v okamžiku, když před brankou zastavil ségrin kombík.

„Čao, kámo! Tak kde máš ty loďáky?“ zahlaholil Josífek, její manžel. Vyhrnul se z vozu jako velká voda. Bylo na něm už vidět, že mu manželství svědčí. On byl vždycky pohodář a taky patřil mezi ty chlapy, kteří své ženy nosí na ruku.

„Čao. Vidíš ne?“ přisunul jsem je na práh. Hned se k jednomu hnál jako divý.

„To zvládnou!“ zazubil se a odvezl oba k autu. „V Diakonii budou mít velkou radost z tak velkorysého daru.“

„Prosím tě, jsou to jen hadry!“

„Ale jdi, říkal jsi, že je to zachovalé a nositelné. To bys koukal, co lidi házej do kontejneru za šunt!“

„Jo, spoustu z toho jsem ani neměl na sobě, jen to není úplně moderní.“

Alice, to jako sestra, teprve teď vystoupila z vozu a skepticky se podívala na náklad.

„Ahoj, brácho! Vejde se nám to vůbec do auta?“ a s obavami přihlížela, jak Josef zápasí s jedním z loďáků a snaží se ho nacpat do kufru.

„Ahoj. Je to kombík, oba loďáky se vejdou vedle sebe, mám to vyzkoušené.“

„Volal jsi našim? Máma říkala, že ses neozval už nejmíň půl roku,“ zatvářila se přísně.

„Jo, měl jsem s našima dlouhý, vysvětlující hovor na téma životního ztroskotání, hlubokého ponoru, splývání a povznesení se nad marností všedního dne.“

„Kecáš! Jak to snášíš?“

„Asi jako Viewegh, když zjistil, že není nesmrtelný guru... Inu, v mezích možností,“ a schválně jsem protočil oči. Nechtěně se zasmála.

„Ještě bereš prášky?“

„Už ne, zaplať bůh!“

„Co teďka budeš dělat?“

„Teďka? Vezmu tuhle kabelu, vyjdeme spolu před dům, zamknu za sebou a klíč hodím do schránky. O ostatní se už postará realitka.“

„Takhle suše jsem to nemyslela,“ zamračila se. „Kam půjdeš?“

„Jsem stejně pořád v pohybu. Obvolal jsem pár známých, něco seženu... Zatím přespím v zahradním domku. Začíná léto, tak pár měsíců se to tam dá snést. No, a na podzim se uvidí. Jen auto mi chybí, ta mrcha ho prodala schválně a naprosto bez mého vědomí.“

„Koukám, Anna se zbavila i nábytku, koberců, obrazů, co?“ dodala lakonicky po znaleckém pohledu do prázdné místnosti.

„Vidiš sama, ne? Barák je už úplně prázdný. Anna mě pořádně nakrkla, když jsem zjistil, že si vzala všechny hotové peníze z naší bankovní schránky. Holt byl jsem tak blbej, a nasdílel jí úplně všechno.“

„Nenechala ti ani kačku? Hm. Jak tě znám, tak se z toho brzy oklepeš. Držíš si přece ještě tu zahrádku, ne?“ lišácky na mě mrkla.

„Jo, teď už je oficiálně moje.“

Ano, neoficiálně jsem vlastnil půl druhého aru pozemku v zahrádkářské kolonii. Minulý týden jsem vyřídil všechny náležitosti a nechal pozemek formálně přepsat v katastru na sebe. Stejně jsem ho na zapřenou celá léta používal já, ale měl ho na sebe napsaný můj kamarád Venca Penců. Dneska jsem musel ocenit jeho předvídavost a smysl pro životní pojistky.

„A že na to Anna nikdy nepřišla?“ podivila se.

„To je asi jediný štěstí v neštěstí.“

„Co se mezi vámi pokazilo?“

„Všechno. Samo se...“

„Ale prosím tě!“ zamračila se. „Samo se nikdy nic nepokazí, nějaká příčina se vždycky najde.“

Mlčky jsem jí podal papíry. Rozhodnutí soudu, rozvodové papíry, popření otcovství, výpis z katastru..., a tak dál.

„Pane jo,“ s otevřenými ústy je zběžně očima přelítla. „Anna je pěkně vypočítavá bestie! Celá léta se přetvařovala, dokud padaly z oslíka dukátky, co?“

„Máš pravdu jako vždy. Před osmi lety, když jsem odešel z ArmyServu a stal se obyčejným prodejcem, se proud dukátků kapku

zadrhnul. A zhruba před pěti lety udělala Anna strategický úkrok stranou.“

„Jaký, prosím tě?“

„Řekla holkám, že nejsem jejich pravý otec. A občas si sem přivedla toho svého, aby si zvykaly na novou virtuální realitu, když jsem byl na cestách. Já vůbec nic nevěděl, přede mnou všechno to svinstvo vyplavalo až u soudu...“

„Taková sprostárna! Jo, máš pravdu, vzpomínám si. Holky u nás byly na posledních prázdninách, to jsme ještě neměli ani Jakoubka. Už tehdy jsem si říkala, že se nějak změnily. Ale připisovala jsem to jen k probíhající pubertě. A k tobě se taky začaly chovat divně, odtažitě. Vlastně,“ svraštila obočí, „i máma něco takového zmiňovala, když se s ní holky loučily, že jedou po prázdninách do Francie na to lyceum.“

„Od těch prázdnin jsem s nimi už nemluvil...,“ vyšli jsme ven před domek, zamknul jsem a klíč hodil do schránky. „Tak, a je to.“ Necítil jsem nijaké pohnutí, ani jsem se neohlédl, prostě jen přišel čas jít o dům dál.

„Skončila role užitečného idiota zkřížená s oslíkem Otřes se?“ ségra to opět trefně vystihla.

„Jo! A nech už těch hloupých příměrů!“

„Nemůžu si pomoci. Některý ženský prostě jenom rády dráždí chlapy a pak se jim posmívají,“ zase z ní vypadlo moudro.

„Co v tý kabele, chlape, máš..., že je tak těžká?“ hekl Josef, když mi vzal z ruky tašku a hodil ji dozadu na sedadlo.

„Prachy, co jinýho,“ řekl jsem a společně jsme se tomu zasmáli.

„Chceš někam svézt?“ otázal se Josef. Konečně se usadil a automaticky zapnul rádio. Řídila Alice.

„Privítal bych, kdybyste mě hodili na nejbližší zastávku autobusu. Pojedu do zahrádkářské kolonie na Křesadlovci. Mám tam ten zahradní domek.“

„Že ty sis ho pořídil jako azyl právě pro tenhle případ, co?“ zasmál se pobaveně Josef.

„Koupil jsem ho přes Vencu už dávno, ale ano, máš pravdu, ocenit to můžu až teď.“

„Neblázni, hodíme tě pod kopec k zahrádkám. Stejně jedeme skrz Prahu,“ mávla rukou Alice, nastartovala a začala štelovat navigaci. „Kde ten Křesadlovec vlastně je?“

„Sakra, co šílíš! Vždyť bys mě málem zabil!“ vyjeknul Zbyšek, zděšeně se tisknul ke zdi a zdvihal ruce nad hlavu jak Němci v ruském filmu.

„Máš štěstí, že jsem tě na poslední chvíli poznal.“

Fakt mě rozčílil! Jen tak, bez ohlášení mi vleze do bytu (i když se tahle špeluňka z prkýnek za byt ani považovat nedala) a ještě k tomu držkuje. Posadil se uraženě na postel se zkříženýma nohama.

„Jak to, že nosíš bouchačku? A s tlumičem!“ zděsil se při pohledu na zbraň, kterou jsem nestihnul včas schovat.

„Co blbneš, to je jenom kus plastu na zastrašení,“ uvědomil jsem si hned tu kravinu, jen co jsem ji vyslovil. No co, příště si už dám pozor

a on taky. Pistole od Pulce není žádná airsoftová hračka, ale pořádný kus smrtícího železa. „Tak co potřebuješ?“ bafnul jsem na něj.

„Peníze,“ to jen tak špitnul.

„To mi bylo jasné. Ale na co? Jářku, měl jsi být v Turnově u strýce a na pár měsíců se uklidit. Tak jsi to říkal! A vůbec, co jsi udělal s těma prachama od poslední?“

Zbyšek Kulhoň nebyl v jádru špatný hoch, jen se občas značně napil (a pak dost žvanil), a měl i jiné neřesti, které mu komplikovaly život a občas přiváděly na scestí. Byl asi o pět, šest let starší než já, vypadal docela k světu, ale měl trochu nachýlenou postavu od té doby, co spadl z topolu při pokusu přelézt poměrně vysokou zeď – vyprávěl to jako dobrý vtip se špatnou pointou.

Rozpačitě si prohrábnul vlasy. Měly takovou světle kaštanovou barvu a on si hrozně zakládal na jejich síle a hustotě. Ale nosil je nakrátko, protože jak sám říkával, jakmile mu poporostly nad dva centimetry, tak se hned kroutily. Podle mého názoru nebyly ani moc kaštanové, spíš tak zrzavé štetiny.

Ted' tu seděl na pelesti s prosebným výrazem v obličejí. I oči měl kaštanové. To uměl, psí oči mu šly ze všeho nejlíp.

Seznámili jsme se asi před rokem a něco.

Obchodníka Werkner si mě zavolal k vynucenému otevření místnosti, ve které schovával zboží. Fajnová práce, dvacet zámků, solidní mříže, prostě luxusní vězení pro cenné věci. Bohužel, nesmí se ztratit klíče a kombinace k časovému zámku...

No, a tam mi Zbyšek koukal pod ruce, jelikož přinesl nějaké zboží do komise. Dali jsme se do řeči a já mezitím otevřel Werknerův deposit, což se Zbyškovi neobyčejně zalíbilo.

Jo, zapomněl jsem říct, že jsem ještě pracoval jako zámečník v Leyčarově provozovně a vypomáhal v prodejně loveckých potřeb – jak jinak – kvůli penězům.

Se Zbyškem jsme se dali dohromady o něco později po jeho jednom neumělém extempore v Leyčarově dílně, ale o tom pár slov až později.

Zakázky Zbyškovi přihrával právě Werkner, který ho vyžadoval na speciální práci a Zbyšek zase potřeboval hromady peněz. Vlastně já je potřeboval taky. Končila moje angažovanost v obchodě s loveckými potřebami a Anna zvyšovala svoje finanční nároky, což se například odrazilo ve změně značky jejích cigaret, a tak vůbec. Vlastně to byly pro Annu úplatky, jelikož jsem už tak nějak tušil, že náš vztah za ta léta bez sexu jde beztak do kopru.

„No, nemám je..., něco jsem naházel do automatu, něco dal rodině a..., zbytek mi vzali ti ehm..., policajti,“ dodal vyhýbavě.

„Jací policajti? O té poslední práci přece nikdo nic nevěděl!“ Najednou jsem se leknul. „Sakra, nesledoval tě někdo až sem?“

„To víš, že ne! Dal jsem si pozor.“

„Jen aby! Kolik potřebuješ?“

„Aspoň dva melouny.“

„Dopr...kýnka! To je skoro tolik, cos dostal posledně!“

„No, já vím, ale zase ti tu nechám pár věcíček do zástavy. Nemůžu jít jen tak do bankomatu a vybrat hotovost dynamitem, chápeš ne?“

Poklepal na ruksak u nohou.

„Co to je?“

„Udělal jsem z nouze jedno starožitnictví v domě *U černý husy*. Fakt rána, akorát, že oni v kase neměli žádný peníze..., tak jsem si vzal ze stolu nějaký šmuk.“ Sáhnu do ruksaku a vyndal těžký vak, zavázaný v nějakém šátku. „Je toho na dvacet kilo, samý fajnový kousky, třeba by to Werkner mohl zkusit rozprodat... Člověče, ti měli obchod zabezpečený líp než banka nějaký peníze.“

Všechno bych mu věřil, ale tohle zrovna ne. Vypadalo to spíš na nějakou černotu...

Kapku mě ovšem vyděsil fakt, že se Zbyšek pustil do nějaké akce sám. Kdykoliv v minulosti tu nepředloženost udělal, tak měl problém a nejméně na pět let zajištěné ubytování.

„Krucinál! Jak Werkner? Já se přece s Werknerem neznám, viděli jsme se jen jednou při otvírání jeho podělanýho, zamřížovanýho trezoru, vzpomínáš si? A to se na mě šklebil jako prdel z roští a cukal s placením jak študák s volantem při první jízdě v autošколе! To už jsi zapomněl, co?“

O Werknerovi bych měl ztratit pár slov. Dalo se na něj pohlížet jako na složitou osobnost. Na jednu stranu vyčůranej lakomec, kluzkej jako had, namazanej lithiovým mazadlem, ale na druhou stranu v depresích se utápějící slaboch se sklonem k alkoholismu, kompenzující si sebevědomí intenzivními styky s lehkými děvčaty. Obchodoval s kde čím, ale hlavně s horkým zbožím. Vždycky s ním jednal Zbyšek, já se držel v pozadí a radši se nikde neukazoval.

No, měl jsem se především zmínit, že Zbyšek působil na pracovní pozici, jež není moc oblíbená, hlavně u policajtů, soudců, bohatších lidí a tak. Živil se totiž jako bytový zloděj.

Byl to ovšem mizerný poberta! Večer udělal ránu a hnedka druhý den, většinou tak po pozdním obědě, si pro něj policajti přišli. I ta záda si domrskal, když se jim pokoušel utéct přes zeď skokem na topol a úplně zapomněl, že není Tarzan a ztepilý topol byla vlastně jen nalomená vrba.

Ale ztepilý topol zní ve zkazce lépeji než nějaká rozcabená vrba...

Pracoval jsem v Leyčarově zámečnické dílně, která se krom otvírání zaseknutých domovních dveří také zabývala renovací starých zámků a vytvářela jejich repliky s moderními vnitřnostmi. Repliky šly na dračku jako umělecké zámky. Tedy, no, umělecké..., jak se to vezme, navrch pěkné kování, vespod normální zámek, profilový, dozický, patentní nebo jako super moderna magnetický či elektronický.

Zbyšek se objevil na prodejně pod záminkou, že si potřebuje pořídit nějaký bezpečný zámek na přívěs.

Nabídnul jsem mu magnetický zámek s klíčem. Aby se s ním obeznámil a nacvičil si otevírání. Po předvedení produktu, tedy při zkoušce u pultu, si počínal tak neohrabaně, že klíč v zámku zalomil a znehodnotil tak magnetické výplně. Pořád se omlouval, dělal ty své psí oči, a mně to lezlo na nervy.

Nakonec ale nic nekoupil a škodu neuhradil...

Jenž Zbyšek byl filuta. Zámek nechtěl, zajímala ho spíš kasa. Přišel o pár dnů později, v kukle, téměř za tmy po pracovní době a

s neumělým šperhákem. Já měl zrovna přesčas, poněvadž jsem s prací skončil pozdě a nechtělo se mi nějak domů.

Šperhák nepoužil, protože bylo v dílně otevřeno, ale dočkal se dost nepříjemné pacifikace s následným vymezením vzájemných pozic – jinými slovy, dostal přes držku. Na idiota si hrál jen chvilku, než se přiznal a vyjevil mi důvody svého kreténského počínání. Až tehdy jsem se dozvěděl o podstatě jeho podnikání.

To byl počátek našeho byznysu, stali jsme se docela dobře sešranou dvojkou. Až tedy na krátké období, jež jsem strávil na té *vrtné plošině* v Severním moři a následnému doléčení mořské nemoci.

Dneska vlastně nedokážu říct, proč jsem na spolupráci s ním kývnul. Nikdy jindy bych se k tomu nesnížil, ale stalo se.

Svým způsobem i finanční efekt převážil všechny ostatní protiargumenty.

Slovo dalo slovo.

S jedním takovým magnetickým zámkem jsem mu následující noc kapku vypomohl. Policajti ho nechytli (z čehož měl radost, protože jako zatvrzelý recidivista by dostal od zaujatého soudce už nejmíň osm let) a já tak plavmo sklouznul na šikmou plochu. Tím pádem se Zbyškova kvalifikace vyhoupla o pár levelů výš a já se dostal k docela dobrému finančnímu zdroji, byť sebevětší finance manželství stejně nezachránily. Tak daleko jsem ale ještě nedohlédnul.

Dobrý, ne?

Za ten rok spolupráce jsme se jako tým docela vypracovali. Udělali jsme nejméně padesát, sakra výnosných nočních návštěv. V podstatě se jednalo o cílené loupeže a v našem hledáčku byly obvykle

umělecké předměty jako obrazy, sošky, keramika nebo šperky v držení firem anebo velmi movitých jedinců.

Fungovalo to jednoduše. Werkner jako odběratel dal tip Zbyškovi jako dodavateli. Zbyšek ho realizoval, a to s mojí tichou logistickou podporou. Zboží se vrátilo k Werknerovi, který už měl konkrétního zájemce. Dokonce si myslím, že objednatelé platili dopředu a v hotovosti. Ale Werkner vyplácel Zbyška s určitým neospravedlnitelným zpožděním zhruba po měsíci až čtvrt roce, jako by bylo zboží postoupeno komisionímu prodeji.

Díky těm finančním prodlevám, způsobeným Werknerovou mizernou platební morálkou, a na můj tip, jsme si jako bonus plus tu a tam přilepšili hotovými penězi z bankomatu – žádný z nich neměl problém s placením jako Werkner, a když bankovní služba založila peníze v šikovnou dobu, hodilo to i pět, šest milionů.

Před dvěma týdny jsme udělali po delší pauze malou akcičku a přilepšili si v obchodním centru Paladium, jelikož se Werknerova platební morálka zas nějak pokazila. Ten parchant dlužil Zbyškovi – a tedy i mě dobrý dva melouny. Dokonce to vypadalo, že ten vychytralejší zmetek přišel na naše malé tajemství vzájemné spolupráce – to jako, že Zbyšek nechodí na akce sám. Werknerovi se evidentně nechtělo vyplácet dva krky. Možná i na Zbyška dotíral, aby mu prozradil, kdo že je tím jeho tichým společníkem.

„Dobře. Doufám, že víš, co děláš!“ otevřel jsem kabelu a vyndal ze dna igelitovou tašku a vysypal před něj balíčky bankovek, jen tak gumičkou sepnuté. Zbyšek je bleskově přepočítal, jednu bankovku z balíčku vytáhnul a složil do kapsy.

„Na žvýkačky,“ omluvně se ušklíbl, rozložil žlutou igelitku a prachy do ní shrnul. „Je toho málo,“ konstatoval suše, ale to už igelitku strčil do ruksaku.

„No, nekoukej tak vyčítavě, Zbyšku, jsou to asi dva miliony. Víc u sebe opravdu nemám a je to přesně půlka peněz z Paladia. Proč nezkusíš donutit Werknera, aby ti doplatil podíl?“

„Od té tvé nemoci jsme nic pořádného neudělali a prachy jenom letí. Aspoň to Paládium něco zaplácne. Já Werknera nemůžu už několik dní sehnat. Krám má zavřenej a ta jeho kozatá coura ví kulový.“

„Snad jsi za ním po té poslední ráně nejel?“ zase mě vystrašil, on si pitomec fakt občas zahrával s ohněm.

„No jasně, chtěl jsem mu prodat tenhle šmuk. Víš co, tohle ti tu nechám, jako zástavu.“ Podal mi vak. Docela jsem heknul, mělo to skutečně nejmíň dvacet kilo, možná i víc.

„Sakra, cos to sbalil? Nebylo to snad zlatnictví?“

„Ne. Vždyť jsem říkal, starožitnictví v domě *U černý husy*. Měli to v takový podlouhlý krabici z tvrdýho kartonu, jako se v nich převážejí výherní losy. Vysypal jsem to úplně do mrtě..., akorát se to trošku pomíchalo.“ Najednou se zamyslel. „Jako by to tam měl někdo připravený, jen to ukrást, a já ho předběhnul.“

„Říkal jsi, že o peníze tě obrali policajti. Kde?“

„Jo, jo, v Turnově, u strýce, to víš, bylo to těžký!“ připevnil si neobyčejně vážný obličej. Tuhle strnulou masku si nasazoval vždycky, když lhal. „Strýce odvezli do nemocnice a mě sbalili v jeho..., ehm..., provozovně. I s těma prachama. A když jsem

protestoval, tak mi jeden přidržel pistoli u hlavy a druhý ukázal můj spis. A ty tři melouny sbalili.“

„Tři?“

„No, byly v tom peníze i od minule, ještě od Werknera...,“ zakřenil se.

„To už je půl roku! Na co jsi potřeboval tolik peněz, sakra? Kupuješ snad v Praze byt?“

„Víš, jak to dneska chodí!“ uhnul očima.

„To právě že nevím!“

„Strýci dlužím dost peněz, postaral se mi o rodinu, když jsem seděl v lochu. Tak jsem mu chtěl pomoci a vyvázat tu jeho živnost z dluhu. Stačilo ty prachy jenom složit včas. Strýc je už starý, on obchodoval se starým papírem, víš? No a on je teď v nemocnici a já v hajzlu.“ Jeho způsob očního kontaktu neomylně říkal, že lže. Jen se nedalo rozeznat, jaká ta část vyprávěnky je větší lež než ta druhá, ale dělal jsem jakoby nic.

„Ty máš rodinu? Nikdy jsi o ní nemluvil.“

Překvapilo mě, že zrovna on se zmiňoval o rodině. Ale někoho podporovat musel, ty jeho prachy rozhodně nekončily v hracích automatech.

„Zrovna pro ni nejsem přínosem,“ vyhnul se odpovědi.

„Jak jsi přijel?“

„Nechal jsem se dovézt..., auto zastavilo pod kopcem.“

Nedokázal jsem si vůbec vybavit, jestli pod kopcem na štěrkovém plácku nějaké auto stálo. Většina zahrádkářů chodila po chodníku k pěšině mezi udržovanými šípky a stráňkou dolů k zastávce

autobusu. Nebylo to sice zrovna blízko, ale místní to brali jako příjemnou procházku.

„A to jsi mi nemohl dopředu zavolat?“

„Ale zapomněl jsem mobil v autě, a když už jsem ten batoh s nákladem dovlekl až sem, tak se mi nechtělo jít zase dolů.“ Ušklíbl se. „Máte to tady jako nedobytnou pevnost, to se tak bojíte o mrkev?“

„Touhle dobou na zahrádkách už nikdo nebývá, možná sem zaskočí někdo před setměním. Někteří zahrádkáři tu mají taky králíky, víš?“

„Ha, králíci..., na smetaně!“ labužnický mlasknul.

„Na to zapomeň! Tak ukaž, jaké jsi přivezl poklady!“

„To budeš čumět!“ vzal za cípy hadru, který jsem mylně považoval za šátek a opatrně rozvázal kožené šňůry vaku.

„Co to sakra je?“ překvapeně jsem zíral na množství šestiúhelníkových destiček, různých velikostí, promíchaných s tyčinkami, světélkujícími kroužky a dalšími drobnými součástkami. Některé vypadaly jako zlaté a žlutě se leskly v zapadajícím slunci, jiné se namodrale třpytily jako leštěné oceli s velkou dávkou manganu, a další se blyštěly matným chromem. Uprostřed i po okrajích každé byl vykrojené jakési západky a zářezy.

„No, co tomu říkáš?“ pyšně se nad tím dmul.

„Že ses nechal napálit. Tohle, a dobře se podívej, tohle rozhodně zlaté není.“ Vytáhnul jsem pár žlutých destiček.

„A co tohle?“ spadl mu hřebínek. „To musí být stříbrné, ne?“

„Chrom a vanad, nic víc. Dokonce je vespod těchhle něco nalepeno, vypadá to jako sklo...“

Možná to bylo sklo, možná jen nějaké tvrdé plexisklo. Vypadalo to spíš na integrované obvody zalité v průhledné pryskyřici a nalepené na kovové podklady s trubičkami, miniaturními cívečkami a knoflíčky, a to všechno zastříknuté v nějaké hmotě, pevně držící na tvarovaných destičkách.

„Páni, to je pech! Je mi to líto,“ zatvářil se rozmrzele. Pečlivě zavázal šňůry vaku. „Myslel jsem si, že by to mohlo mít nějakou velkou cenu.“

„Vypadá to spíš jako opravdu velká sada obrněných součástek do fakt velkého mobilu,“ dal jsem si záležet, ale stejně přeslechl ironii v mém hlase.

„Kdo to mohl tušit! Co se tam znova vypravit? Je to přece starožitnictví! Maj tam podobnou místnost jako má Werkner...“

„Zešilels? Neriskoval bych to ani za zlatý prase! Soukromě bereme jenom prachy, rozumíš, žádný šmuk, žádný jiný věci, jenom prachy! Šmuk je pro Werknera! Víš co? Seber si ty bankovky a radši jed', ať stihneš navštívit strýčka v nemocnici.“ Nevyhazoval jsem ho, ale bylo už kolem půl sedmé a já byl z té jeho nenadálé návštěvy, a hlavně z těch jeho řečí lehce nervózní. „Tak už pojd', vyprovodím tě.“

Vyšli jsme o pár minut později, jen co se sbalil.

„Jak jsi s tím ruksakem prošel bránou? Normálně za sebou poctivě zamykáme, a ty jsi asi takovej zámečník jako já operní pěvec,“ rozhlížel jsem se po plotě.

„Vůbec jsem přes ni nešel. Támhle v rohu je v plotě díra, ale pěkně zamaskovaná. Asi vám sem někdo chodí na tu mrkev nebo na králíky, he, he,“ krátce se zasmál. Ale mě to našťvalo. Do plotu jsme jako

zahrádkáři ve spolku investovali nemalé peníze a speciálně pletivo tady bylo úplně nové s čerstvě připevněnou zelenou fólií, aby prostě nebylo na pozemek z cesty a z kopečka od borovic vidět.

„Tak mi to ukaž!“

Prošli jsme až k rohu pozemku. Nebylo to jednoduché, jelikož jednotlivé úseky si zahrádkáři ohrazovali po svém, někdo nízkým, dřevěným plůtkem, jiný dvoumetrovým pletivem a div ne žiletkovým drátem. Holt jsou na svou soukromou zeleninu značně citliví. Zbyšek odtáhnul tyčku a pletivo se odchlíplo.

„Vidiš, takhle jsem vlezl do vašeho království šáhlejch zelinářů. Můj odvoz parkuje pod strání tam na konci za tím keřem. Mám totiž speciální eskort!“ zase se zasmál, protáhl se skrz a upaloval dolů. Nějakej parchant zručně vymotal pletivo a vázací drát nechal pohozený vedle. Mizera! Nic bych za to nedal, že to udělal zrovna sám Zbyšek. Tak jsem vzal volný drát, několika oky protáhnul a pořádně ho utáhl – to abych některému chytrákovi kapku ztížil průnik, když už nic jiného.

Vydal jsem se k vratům, když tu se ozvaly rozčilené hlasy. Zbyšek cosi vykřikl a pak..., ozvalo se nějaké pafnutí a bylo ticho.

„Hej! Co tam děláte?“ ozval se rozrušený mužský hlas hned za živým plotem, těsně u brány. Chvatně jsem odemkl a vyšel na cestu. Stál tam nějaký starší muž se psem a zadýchaný cyklista na kole, který zrovna dorazil, a oba se dívali dolů, po svahu k parkovišti.

„Viděl jste to?“ zadržávajícím hlasem pronesl rozrušený pán se psem.

Shlíželi jsem dolů k plácku. Dvě postavy prchaly pod břízami k tmavému vozu za křovím, přehupsly keříky, nasedly do auta – vypadalo jako starý mercedes – a vůz zběsile vyrazil dolů k rozcestí.

Dole, nedaleko zaparkované dodávky polepené reklamními texty ležel podivně zkroucený Zbyšek, jako kdyby se pokoušel vyšplhat do srázu a při tom ho něco mocného srazilo. V ruce svíral úplně splihlý batoh.

Stáli jsme pár okamžiků jako zkamenělí. Posléze já s cyklistou, který odhodil kolo, jsme se spustili dolů.

Na záchranku bylo ale pozdě.

„Je mrtvý,“ slova mi nešla z úst.

„Je! Oni ho prachsprostě střelili do zad!“ pronesl zamračeně cyklista.

„A něco mu vzali, hajzlové! Fuj!“ uplivnul si pán se psem, který na nás shlížel shora. „Volám policajty!“ sáhnul do kapsy a vytáhnul mobil.

Na nic jsme už nesahali a s cyklistou vyšplhali zpátky nahoru.

Policie dorazila za pár delších minut. Nejdřív výjezdovka a pak i pár civilních aut. Během té chvíle se nás sešlo víc čumilů a připojili se ještě nějací zahrádkáři, které jsem znal od vidění. Šli zřejmě zkontrolovat, jak rostou okurky a dupou králíci. Slunce už zapadlo ale pořád bylo vidět. Všichni jsme se dívali dolů k provizornímu parkovišti, ohraničenému břízkami. Já strnule stál a v hlavě měl úplně prázdno. Nebylo mi dobře při živém sledování práce kriminalistů,

kteří ohledávali místo činu. Lékař z výjezdovky skončil hned a páni ze soudního s autem s halabala nalepeným nápisem koroner, kteří sebou taky pořádně hodili, odvezli tělo vzápětí, co kriminalisté dokončili první sérii fotek a rozestavili ty svoje žlutý značky.

„Co se přesně událo?“ zeptal se policista v uniformě, který vystoupal k nám nahoru. „Viděl jste to někdo?“

„Já!“ přehlásil se iniciativní muž se psem.

„Vy jste to oznámil?“

„Ano já vám volal. Ten člověk vyšel z támhle od toho rohu plotu, patří zahrádkářské kolonii, a seběhnul sem dolů, k tomu sloupku. Jo, a zrovna zazvonil mobil. Támhle odtud vyšli dva chlápci v bundách nebo pracovních kabátech, a šli rovnou k němu. Neviděl jsem je jasně, to víte, ty keře tady po straně jsou dost obrostlé. No, a on je uviděl, něco vykřiknul, otočil se a chtěl zase vyšplhat zpátky sem nahoru, na cestu. A ten jeden ho střelil, on padl dopředu, sklouznul a zůstal ležet. Pak k němu došli a něco mu vzali.“ Strkal mu pod nos občanský průkaz.

Strážmistr si dělal poznámky do miniaturního sešitku a dělalo mu jisté potíže všechno zaznamenat.

„Jo, vzali mu nějaký žlutý, dost naditý balík,“ přidal se cyklista, když se strážmistr obrátil tváří k němu. „Viděl jsem to támhle z vršíčku, sjížděl jsem zrovna dolů po stezce... To už ten pán ležel na zemi. Jeden z těch chlápku mu rozříznul batoh, co mu vypadnul z ruky, vytáhnul balík a pak utíkali pryč k autu támhle za stromy.“

„Poznal byste je?“

„Asi ne. Vypadali jako starší chlapi v divných hadrech.“

„A vy?“ zeptal se pána se psem, zatímco si dopisoval nacionále cyklisty.

„No, já je viděl jen letmo. Vypadali jako ajznbobáci. Ti jsou všichni stejní, ne?“

„Hm. A to auto byste poznali?“

„Já ho neviděl,“ nesouhlasně zakroutil hlavou cyklista.

„Já taky ne, ale vyrazilo hned, jak do něj sedli. Tak měli řidiče.“
Upřesnil pán se psem.

„Fajn, poznamenám si to. A vy, co jste viděl vy?“ obrátil se policista na mě, když oběma vrátil doklady.

„Já neviděl nic, strážmistře. Už bylo po všem, když jsem přišel támhle ze zahrádky,“ kývnul jsem za sebe, a tak po mně ani doklady nechtěl. Zatím.

„Víte, co je divný?“ ozval se pán se psem. Všichni se k němu otočili, včetně muže v bundě, stojícího pod svahem, kde dirigoval techniky a který dorazil před krátkou chvílí. „Támhle na tom sloupku zůstal položený mobil toho zastřeleného pána. A já mám dojem, že zvonil už před tím. Tam dole! Ale ten pán byl ještě nahoře, dolů seběhl až pár minut poté. Takže ho tam nemohl odložit.“

„Co jste to říkal?“ zeptal se muž v bundě a hbitě vyšplhal vzhůru.
„Já jsem kapitán Kepke, a vedu vyšetřování.“

Strážmistr oba pány krátce představil a ve dvou větách shrnul, co předtím říkali a co si stihnul poznamenat.

„Jářku, že ten mobil, toho pána zvonil už dřív–“

„Pardon! Myslím to, co jste říkal naposled,“ netrpělivě ho přerušil.

„Jo, aha..., no, když ten mobil zvonil, tak ten pán dole určitě nebyl. Přišel támhle odsud,“ pán se psem ukázal za sebe.

„Co tam dělal?“

„To já nevím, asi tam šel na malou... Já stál na druhé straně a támhle čekal na Fida...,“ kývnul směrem k nízkému křoví, pokrčil rameny a přitáhl psíka neurčité rasy blíž k noze.

„Jestli můžu něco říct...,“ cyklista si podrbl čupřinu pod helmou. „Já stál támhle nahoře u té zlomené borovice, a viděl jsem toho člověka na rohu plotu. Není tam moc vidět, všechno je to zelené... Jako by tam ležel u toho hadru a najednou vstal – tak se zničehožnic objevil – a pelášil dolů mezi ty keříky.“

„To je zajímavé! Myslíte, že šel podél toho plotu?“

„Spíš by se musel plazit, ne?“ ušklíbl se cyklista.

„Možná. Kam to vede?“ to se obrátil na mě.

„Na Křesadlovec, je tam vyhlídka, pár balvanů..., hned vedle je malá vinice, ale ta k naší kolonii nepatří.“

„Vy tady za plotem máte pozemek, či zahrádku?“

Mlčky jsem přisvědčil. Kapitán se rozhlédl po okolí. Byl oblečený jako turista, plátěné kalhoty, bunda, jen vyžehlená košile s kravatou trošku kazila dojem uváleného policajta. Mohl být tak v mém věku.

„Lojzíku! Lojzo!“ křikl kapitán na mladšího ale dočista plešatého muže, který odměřoval kolečkovým měřidlem nějaké vzdálenosti a zapisoval údaje do mapy kolem žlutých značek. Vypadal jako vodník Česílko, nebyl úplně holohlavý (to vypadalo jen takhle z výšky), neboť vzadu měl od ucha k uchu dlouhé, husté plavé vlasy rozhozené po límci.

„Ano, kapitáne?“

„Pošlete někoho na obhlídku nahoru na kopec! Ať udělá pár obrázků shora. Čí je támhle ta dodávka?“

„Ano, provedu. Jo, dodávka..., to už jsme zjistili, je vedená na...,“ podíval se do tabletu, který držel jako podklad pro psaní. „Je vedená na nějakou Amálii Berkoveckou, věk dvacet sedm, bytem Praha-“

„Stačí, nemusíš mi citovat výpis z registrace! Kde je ta řidička? Mohla taky něco vidět.“

„Auto tu stálo už předtím, než jsem jel nahoru,“ ozval se cyklista. „Ona bude určitě někde v těch zahrádkách.“

„Aha, takže tu asi jen parkuje. Díky, Lojziku!“ zavolal ještě kapitán.

Opatrně jsem se vzdálil, proklouznul zase zpátky do zahrádek, a ještě chvíli poslouchal hovor tam venku. Už jsem chtěl jít zpátky do domku, je nejvýš dvě stě metrů od vrat, když jsem si všimnul nějaké postavy v ponču, schoulené na lavičce za malou tújí, kousek od zahrádky pana Pavlovského, který se tak nějak staral o náležitosti našeho spolku. Nejdřív jsem si myslel, že je to nějaká zatoulaná školačka, protože se mi zdála nějaká malá, hubená, a hlavně hrozně vlasatá a na barvu přízrclý pochcaný slámy dost kudrnatá. Mimoděk jsem se ohlédl, jestli jsou zavřená vrata a marně vzpomínal, jestli jsem je za sebou zamknul, když jsem vyšel ven.

„Potřebuješ-“ a hned jsem se zarazil, když zvedla hlavu. Byla to ženská s dětskými rysy sic, ale ženská, a dívala se na mě velkýma hnědýma očima, plnýma slz. „Můžu pomoci?“ vypadlo ze mě nakonec.

„Těžko.“

„A co tady děláš..., pardon..., děláte?“

„To tyknutí je dobrý, já jsem Amálie, a ty?“ kývla na pozdrav a dál si objímala kolena. Mluvila tiše, až jsem se k ní musel naklonit. Zvláště voněla...

„Jmenuji se Vincent, po dědečkovi..., a před měsícem jsem měl svátek.“

„Tak dodatečně všechno nejlepší, Vincente,“ špitla.

„Nepůjdeme radši támhle dál, mám tam taky lavičku?“ nehnula se. „No, jak myslíš. Tak se měj.“ Otočil jsem se s blbým pocitem, jak pořád sklouzávám k tykání – vždyť je to úplně cizí holka – a kráčel ke svojí boudičce. A cestou si říkám..., Amálie..., není to ta řidička? Najednou jsem se zastavil a..., ona do mě vrazila, protože šla těsně za mnou jako duch. Tak tak jsem ji chytil, aby neupadla.

„Promiň,“ sklopila oči. Byla to fakt hubená holka, o hlavu menší než já a v tom nemožném ponču vypadala jako školačka. Došli jsme mlčky k boudě.

„Sedni si prosím tady. Ty jsi řidička tý dodávky, co? Policajti tě asi budou hledat...“

„Já za nimi sama nepoletím,“ ohrnula rty.

„Chceš mi něco říct?“

„Ne. Chci se jen zeptat.“

„Budu-li vědět?“

„Budeš! Protože jsi Vincent,“ odmlčela se. Najednou si hřbetem ruky otřela oči, oči plné slz. „Jsi taky zloděj..., jako..., on?“

„Zloděj?“ fakt ošklivě mě zaskočila. „Eh! Chápu... Tak to TY jsi Zbyška přivezla?“

Mlčky přikývla a zase jí ukápla veliká slza.

„No, on ke mně přišel pro..., pro výpomoc,“ řekl jsem nepřilíš ochotně a čekal, co k tomu řekne.

„Chtěl prachy, že jo?“ řekla trpce.

„Jo. Vždycky chtěl prachy.“

„Vydíral tě?“

„Ne!“

„A co ti nalhal, na co že je potřebuje?“

„Řekl mi, že ty prachy potřebuje pro nemocného strýce, který je v nemocnici, aby zachránil jeho byznys a podpořil rodinu...“

„To je ale lhář!“ kroutila hlavou a zase se jí koulely slzy jako hrachy po tváři. „Ať řekl, co řekl, tak snad vždycky lhal. I když..., o tobě možná mluvil pravdu. Von už byl takovej. Na moji mámu se vybodnul a radši se nechal zašít. A ke mně se znal, jen když potřeboval někam odvézt. Třeba z basy!“ dodala trpce.

„Ty jsi opravdu..., jeho dcera?“

„Jo. Zapřená a nechtěná.“

„Nechal mi tu na zástavu nějaké haraburdí a já mu dal všechny prachy z poslední..., ehm..., akce.“ Nebylo to úplně romantické posezení, cítil jsem se trapně. Taky bych nikdy neřekl, že Zbyšek má tak hezkou dcerku, která mě bude přitahovat jako včelu modřínová medovice.

„Akce!“ pohrdlivě se ušklíbla. „Bankomat v Paládiu, co? Ten idiotskej nápad byl tvůj nebo jeho?“

„No, můj. Poslední půlrok jsme byli oba bez peněz a -“

„Hned by vás chytli, jakmile by se bankovky dostaly do oběhu. Poslední dva měsíce jsou všechny peníze jako náplň bankomatů evidovaný. Je přece doba počítačů, doba totální evidence všeho...“

„To jsem nevěděl,“ zatrnulo mi hned, jak to vyslovila.

„Skladuje se úplně všechno, jednou se dotkneš nějakého systému, třeba jen nevhodným dotazem, a už se tě snaží zaháčekovat..., a nikdy se nevyvážeš.“

„Co ty o tom víš?“

„Spravuji podobné systémy. On byl vždycky neobyčejně sdílný, popsal mi tě tak přesně, že jsem tě okamžitě poznala. Sakra!“ zase vzlykla.

„Ty jsi byla v tom autě, když se to stalo, že jo?“ dovtípil jsem se.

„Ne, nebyla..., jen stála nedaleko..., a bohužel, nic jsem neviděla. Nic!“ zase vzlykla. Zvedla nohy, objala kolena a takhle chvíli tiše seděla. „Přivezla jsem ho a měla na něj čekat. Minula hodina a pak druhá. No, a pak zazvonil jeho mobil, který si zapomněl na sedadle. A znova. Lekla jsem se a vyhodila ho ven..., na stráž..., tedy položila jsem ho na sloupek na stráni, a pak šla nahoru kolem plotu...“

„Nikdo ně neviděl?“

„Nikdo!“

„Divné! Tak na co, sakra, potřeboval tolik prachů?“ řekl jsem to nahlas a spíš jen pro sebe. To mě zaskočilo.

„Copak to nechápeš? Je – byl – patologickéj gambler! Všechny prachy rozházel. Prodal by i moje auto, kdyby mělo nějakou cenu, jen aby mohl ty prachy nacpat do tý svý rulety,“ zamračila se, ale já měl v tu chvíli pocit, že není upřímná, že přesně ví, na co Zbyšek

prachy potřeboval a jen hledá výmluvu. Na něco ty peníze potřeboval, ale rozhodně ne na ruletu.

„Já si myslím, že se v poslední době dost změnil.“

„Možná,“ chmury jí z čela nezmizely.

„Říkal, že ho přepadli policajti a vzali mu peníze.“

„Kdoví jestli je to pravda, a jestli to vůbec byli policajti? Pochybuj! Udělal si spoustu nepřátel v base i venku. Bydlel v Libni v pronájmu. Dneska po ránu mu někdo obrátil tu jeho zaplivanou garsonku vzhůru nohama... Lekl se a chtěl po mně odvézt.“

„Už se mu to někdy stalo? Třeba dlužil někomu hromadu peněz?“

„O ničem podobném nevím.“

„Poslyš, jsi vdaná? No..., že se jmenuješ Berkovecká.“

„Co? Jo tak! Né! Jméno mi zůstalo po mámě. Je to tak lepší, chápeš?“

„Trochu. Každý máme nějaké rodinné problémy.“

„Slyšela jsem. O cizím neštěstí uměl vyprávět celé hodiny.“

„Jak moc jsi ho znala?“

„Právě že vůbec. Poslední rok se snažil sekat latinu, to asi kvůli tobě. Nechal opravit mámin hrob, chtěl zabezpečit rodinu, a párkrát přišel a vyprávěl ty svoje barevné zkazky z basy, pořád se viděl někde..., já nevím..., jako..., jako bohatý obchodník nebo podnikatel, který je ostatními obdivován a ctěn. Prosím tě, já ho pořádne neznala, v base strávil dvacet let a zbytek se plácal po nějakých ubytovnách a pochybných podnájmech...“

„Ehm..., to jsem ani nevěděl, s tímhle se zrovna nechlubil.“

Což byla pravda. Já se Zbyška na nic neptal a on mlčel, stejně jako já mlčel o té své, jen na blázinec se mě vyptával.

„Kdo by se chlubil. Asi pojedu.“ Opatrně mi sundala ruku z ramene. Vstala a upravila si pončo. „Snad už budou policajti pryč.“

„Můžeš přespát tady, jestli chceš. Je tu vodovod, sociální zařízení támhle, ale jinak nic moc. Není to žádný komfort a voda je studená.“

„Zbláznil ses? To mi hned budeš dělat návrhy?“ usmívala se jako panenka a rádoby nevěřicně valila oči.

„To ne, to v žádném případě,“ lekl jsem se své postranní myšlenky. „Já jen..., že by nebylo dobré tam zrovna teďka jít. Přespím tady dole..., nahore v patře je rozhodně tepleji..., hlavně po ránu.“

„Nechápu, proč jsem ti uvěřila,“ zamračila se. „Jsem rozlámaná, jako bych spala na žebříku.“ Byla už oblečená, když jsem přinesl něco omyté zeleniny.

„Protože jsem důvěryhodný starší pán, který rád oblbuje mladší děvčata,“ usmál jsem se na ni. Kysele se zakřenila. Takhle bez ponča vypadala ještě hubeněji. „Jestli potřebuješ kartáček na zuby, tak v té úzké vysoké policičce za dveřmi jsou v kelímku úplně nové, ještě nevybalené. Klidně si jeden vezmi!“

„Díky, netřeba, v autě mám cestovní kabelu. Poslyš,“ zamyšleně se rozhlédla po vnitřku zahradního domku, „máš to tu spíš jako chatku než kamrlík pro zahradní nářadí a občasné přespání...“

„To jen tak vypadá..., tenhle kousek půdy je jediné, co mi po rozvodu zbylo.“

„Aha, říkal mi o tvé chamtivé sexuální anorektičce.“

„Chamtivé? Však ji nikdy neviděl!“

„Seš si tím jist?“ usmála se pobaveně.

Pravda, už jsem si ohledně Zbyška nebyl jist ničím.

„Budeš truchlit?“

„Co blbneš?“ vykulila oči.

„No, kvůli němu...“

„Ale ne, byl to pro mě v podstatě cizí člověk..., i když se v poslední době snažil být... jak jen to říkal..., být lepším.“

Dostal jsem nápad. „Svezeš mě, prosím? Mám být u notáře o půl desáté, zřejmě kvůli nějakým papírům po rozvodu.“

„Klidně. Dneska stejně nejdu do práce. Čeká mě totiž celý pracovní víkend, víš? Ale není to tak špatný, je to s příplatkem.“

Upravila se a počkala na mě před plůtkem. Pečlivě jsem za sebou zamknul chatku a rovněž bránu na pozemky. Zahrádkáři bytostně nesnášejí toulající se psy mezi záhony, když už tedy musí skousnout zástupy mrouskajících se koček, pro které jsou nějaké zábrany kolem zkyprěných políček jen veselou prolézačkou.

Amálie zamáčkla slzu při pohledu na místo pod strážkou, vyznačené pruhovanými páskami. Přešli jsme o pár metrů dál, a nad autem pohodlně sešli k dodávce. Holka by brečela celý večer..., pustilo ji to, až když slezla z patra dolů. Pak už na slzičky nebylo ani pomyslení. A na spaní vlastně taky ne...

Ale ani slůvkem se nezminila o tom, co se jí právě honilo hlavou.

„Dobrý den,“ vystoupil ze stínu kapitán Kepke a vytáhnul průkazku. Automaticky jsem předstoupil před překvapenou Amálii. „Slečna Amálie Berkovecká? A my jsme se už viděli, vy jste pan...?“

„Vincent Velkovič,“ musel jsem opatrně položit těžkou kabelu a vyndat průkaz. Amálie ho už taky způsobně držela v ruce ve výši kapitánových očí.

„Děkuji,“ usmál se kapitán. „Musím se vás zeptat, co tu děláte? Tohle auto tu samozřejmě stálo celou noc, to víme, ale co vy?“

„Máme tu zahrádku,“ šeptla k mému překvapení Amálie. „A občas tu..., přespíme. Co je na tom?“ vystrčila bojovně bradu na kapitána. V tuhle chvíli se mi líbila úplně nejvíc!

„To samozřejmě trestné..., není, jste dospělí lidé...,“ zazubil se pobaveně. „My stále vyšetřujeme tu včerejší..., ehm..., incident. Neviděla jste něco podezřelého, slečno – nebo jste už mladá paní?“

„Ne, to ještě nejsem. A nic jsem neviděla.“ Pokrčila rameny a nervózně sevřela klíč od auta v prstech, až jí klouby zbělaly.

„Chápu. Spěcháte?“

„Vlastně ano, omlouváme se, kapitáne, za zhruba čtyřicet minut musíme být u notáře,“ snažil jsem se Amálii ve vysvětlování předběhnout v obavě, aby Amálie třeba něco neprokecla.

„Tak přeji šťastné pořízení,“ ustoupil nám z cesty. Dneska měl na sobě jinou košili i kravatu. Proboha, snad na nás tady nečekal od svítání? Jak zodpovědné!

„Proč ses vlastně rozvedl, Vincente?“

„Pro nepřekonatelný odpor navrhovatelky k odpůrci, tak to stálo v odůvodnění.“

„Co?“ zasmála se a ten úsměv jí zatraceně slušel.

„No, návrh podala ona...“

Zrovna zaparkovala v boční ulici a hned se hrnula za mnou. „No co? Chci se podívat, jak takový člověk v roli navrhovatelky vypadá, no?“ zazubila se.

Doktor Houdek lapal po dechu, jak tak stál na chodbě v družném rozhovoru s mou exmanželkou, držící v ruce dlouhou, uzoučkou, bílou cigaretu nějaké hodně drahé značky, a zrovna zahalila jeho hlavu do pořádného oblaku namodralého dýmu. Jakmile nás uviděla, afektovaně řekla dusícímu se doktorovi „Promiňte!“ a vyzývavě nám vyšla vstříc.

„Ahoj, ty nejsi ve Francii?“ řekl jsem na pozdrav a Amálie to ahoj stejně vesele zopakovala. Nevím, co ještě udělala za gesto, protože následující výstup mě šokoval.

„No, nečum na mě, ty zasranej impotente, tak sis už stihnul narazit tuhle couru, zavšivenej chlíváku?!“ vykřikovala na celou chodbu, až se pár lidí zvědavě otočilo. Pozornost nám věnovali vlastně všichni v doslechu. Obrátila se přímo na Amálii: „Co na tom starém idiotovi vidíš? Jestli tedy nejsi nějaká korunová běhna, která si ho nabrkla z nouze...“, a spustila další proud nereprodukovatelných urážek nejhrubšího zrna.

„Ale madam, prosím vás,“ doktor Houdek, postarší, uhlazený pán, unikl kouři a konečně chytil dech, vyndal bezmocně kapesník z kapsičky, osušil si orosené čelo a omluvně se kolem rozhlížel.

Amálie se narovнала a postavila se jako toreador.

„Jdi se bodnout, ty stará blbá krávo a nech si spravit mozek, nemáš zdání, cos mohla mít za tygra v posteli!“ vyštěkla, plná odhodlaného hněvu, a jen tak flákla Anně pořádnou facku, až to mlasklo v pěkné šmouze, a dokonce jí rozmázla mejkap od ucha k uchu. Otočila se a se slovy „budu u auta,“ opustila chodbu. Jinak řečeno – vyšla ven se vztyčenou hlavou vítězky.

Mezitím Anna dál vztekle pištěla jak zaseknutá gramofonová deska a chrílila dál ty svoje nechutné urážky. Třesoucí rukou si šmudlala ksicht, snad aby spravila ty čmouhy, ale v druhé pacince stále způsobně držela cigaretu ve výši ramen – co kdyby potřebovala záchranného šluka. No, i kdyby tu válela sudy, tak jí by nepomohlo nic.

„Co pro mě máte, doktore?“ vzal jsem ho za loket a odtáhl ho stranou. Znovu si osušil čelo a soucitně obrátil oči v sloup. Jakmile jsme zašli do kanceláře, Anna s tím svým afektovaným kvičením konečně přestala.

„Nic to není, pane Velkoviči, žádné strachy, jen dokument o vyrovnání. Ten je důležitý pro státní správu a daně, nic víc. Aby vás nepopotahovali..., už jsem si dovolil úřední kopii zaslat na vašeho daňového správce.“ Vzdychl si. „Vaše bývalá paní je tedy neobyčejně..., ehm..., jak to jen říct...“

„Sprostá?“

„Ehm..., to taky, ale měl jsem na mysli spíš..., enormně temperamentní. Takovou ji vůbec, ale vůbec neznám!“

„Já vlastně taky ne, vždycky byla jako leklá, lehce glazovaná ryba ještě z části v ledu zamrzlá,“ mávnul jsem nad tím rukou. „To je asi tou změnou stavu.“

„Rozhodně souhlasím, i když si myslím, že byla tak naturální proto, poněvadž jí nesedla ta vaše nová přítelkyně, že?“

„To nevím, ale ta facka jí sedla docela dobře. Víte, já tu slečnu, co přišla se mnou, vlastně ani neznám, jen mě sem dovezla,“ zazubil jsem se na doktorův zkoprnělý výraz – ten byl penězi k nezaplacení.

„Tak co, už se ta stará, dementní, zmalovaná kráva uklidnila?“ zdvihla oči od mobilu, kde zrovna usilovně cosi sociálně řešila, a palečky nad zprávami jen litaly.

„To nevím, drhla si ten rozmazaný ksicht,“ řekl jsem popravdě.

„Co je to jedna výchovná facka pro semetriku! Kráva blbá,“ ulevila si. „Vona vlastně žárlila, co?“

„No..., asi, seš...mladší, hezčí, vášnivější, žádnéj silikon...,“ nechtělo se mi připustit, že by Amálie měla pravdu.

„To na mě nehraj! Tak kam se courneme teď?“ zubila se nad zjevnou narážkou. „Když už jsem si tě tedy *nabrnkla*...“

„No, co třeba někam, kde by se dala prozkoumat Zbyškova zástava?“ protože ta hromada kovových součástek jako z Lega mi nedala spát.

„Jó, ty šupinky myslíš? Co třeba k nám?“ odložila mobil pod volant a nastartovala. „Aspoň mi o sobě něco intimního prozradíš...“

Řídila dobře, Prahou jsme projeli jak keramický nůž chlebičkovou vekou.

„To u vás – to je v Říčanech?“ zíral jsem na cedule jako jelito.

„Firma, pro kterou pracuju, má kanceláře za Březím. Do Kolodějů se takhle v polední špičce jede líp, za chvíli sjedeme z okruhu a pak kolem lesíka..., no, a okreskama až k nám.“

„Poslyš, znáš to auto, co jede za námi? Všimnul jsem si ho už před chvílí...“

„Které to je,“ jukla do zrcátek.

„Teď je asi šesté, to modré s pruhem. Třese se mu jeden reflektor.“

Poprvé jsem ho zaznamenal, když jsme vyjeli od notáře, podruhé na okruhu a nyní si to pěkně sypalo v odstupu za námi.

„Bůhví, co je to za střep, nějaká stará rachotina,“ mávla bezstarostně rukou.

„Zkus přibrzdit..., aby nás ostatní předjeli.“

„Myslíš?“ zapochybovala.

„Přesvědč mě!“

Na ta slova přibrzdila, jako by chtěla odbočit na Petrovice. Ostatní auta nás předjela, ale to modré si udržovalo stálou vzdálenost.

„Přidej! Víc! A teď přes čáru odboč na Štěrboholy.“ Otáčel jsem se za autem. Taky přidalo, ale protože jsme to fakt řízli na poslední chvíli u svodidel a přes plné čáry, nestihlo už sjet kvůli jinému, blokujícímu autu. „Proč tě sledují? Kvůli Zbyškovi?“

„Co blázníš? Nikdo kromě tebe neví, že jsem jeho dcera.“

„Ale včera jsi ho přivezla na Křesadlovec..., takže si vás mohli spojit, pokud šli po Zbyškovi.“

„To ty značený prachy z bankomatu, co?“ vztekla si odfrkla. „Vy chlapi jste tak pitomí!“

„Pochybuji, vždyť je všechny ukradli ti vrazi,“ najednou ve mně vyklíčilo temné podezření, když jsem před Dubčí z okénka viděl, jak modrá dodávka peláší po souběžné silnici od Měcholup. Jen co projedeme, bude zase nebezpečně blízko za námi.

„Nemáš puštěnou GPS-ku?“

„Vidiš navigaci? Ne!“ odsekla.

„A co mobil?“

Zarazila se, zapřemýšlela, chytla ho a zaklela.

„Do hajzlu! Mám sdílenou polohu. Už je vypnutá! Já jsem ale kráva!“

„Těší mě, já jsem Vincent–“

„Hele, nech si to! Každěj můžeme udělat chybu, ne?“ vyjela vztekla, zakousnutá do volantu.

„Promiň. Chybovat mohou jen politici, kmánům se nic neodpouští!“

„Chytřej!“

Během minuty jsme projeli zástavbou a upalovali nějakými loukami k lesu. Byli jsme na dohled lesíka, když se v dálce objevila modrá dodávka. Jela pomalu.

„Co teď?“ začala zase panikařit. „Už jim neujedeme!“

„Klid. Zajeď támhle k těm domkům, je to nějaká restaurace. Schovej se tu.“

Zastavila. Na naši dodávku nebylo vidět. Vylezl jsem, otevřel boční dveře, vzal si svůj bágel a vyndal z něj ruksak se Zbyškovým vakem. „Tohle si vem s sebou a upaluj.“

„A co ty?“ lekla se.

„Zahraju si s nimi na schovku. Neboj, mám v tom praxi. Tak už padej!“

Nebyl to zrovna dobrý nápad, ale aspoň byla Amálie na chvíli mimo hru. Nepochyboval jsem ani na okamžik, že tahle hra je o její hlavu!

Objel jsem stavby, popojel zpátky k lesu a nechal auto schválně na kraji a z dobrého důvodu odemčené k tomu. Stejně bylo prázdné. Už jsem v úprku urazil pěknou štreku mezi stromy, když modré auto s pruhem bezohledně vjelo do lesa na dohled dodávky. Vyskákali čtyři maníci.

Vůz je pochopitelně příliš nezajímal. Jeden z nich se do vozu podíval, asi pro kontrolu..., ale dál mu nevěnovali pozornost.

Chlapi na sobě měli běžné vybavení policejních jednotek s kuklami na obličej, ale policajti to rozhodně nebyli. Neměli žádné označení na vestách, ani na přilbách.

„Co tady děláte? To je soukromý pozemek,“ vykřikl nějaký muž, jen pár metrů nalevo ode mě, kterého jsem si ani nevšimnul. Byl skloněný a vztyčil se až v poslední chvíli..., asi sbíral houby. Já se zastavil za stromem a na bobku se snažil vydýchat. Dobře jsem na něj

viděl. Nekřičel na mě, ale na jednoho z těch čtyř. Práskla krátká dávka a k mému leknutí se muž svalil jako podřátý. O kousek dál, kam jsem už neviděl, se ozval další výkřik a následovala další dávka z automatu. Nepřišli si popovídat a vedlejší ztráty je vůbec nezajímaly!

„Sakra! Držte se plánu! Potřebujeme tu ženskou! Neutekla daleko.“ Podle hlasu musel stát jejich velitel někde vzadu...

Proti projektilu z útočné pušky vzor 58 nezachránil uhlíkovou jednotku ani středně silný strom a nestačí být ani dva kilometry daleko. Tak jsem se nadechnul, odjistil, Pulcovu pistoli – ano tu, kterou jsem včera tak postrašil Zbyška – vyklonil se a..., začal střílet.

Dvakrát jsem se trefil na první dobrou, jelikož ti dva stáli nejbliž, ale třetí, zrovna ten, co šmejdil v autě, kladl nepochopitelný odpor a střílel po mně jak o božím těle. Dostal jsem ho, teprve když měnil zásobník. Udělalo se mi špatně, tyhle výjevy zrovna vidět nemusím a navíc, je to přece jen už pár let od mých válečných dobrodružství vojenského dodavatele, tedy spíš poradce. Měl jsem co dělat, abych udržel obsah žaludku na svém místě. Nevím, jak dlouho to trvalo, ale probral mě zvuk startujícího motoru. Až tam jsem si uvědomil, že ti maníci byli vlastně čtyři a ten čtvrtý právě mizel s jejich autem!

Popadl jsem svůj bágl a spěchal zpátky k Amáliinu autu. Vycouval jsem na silnici.

„Co se to dělo? Byl slyšet rachot jako ze střelnice?“ Amálie vyděšeně vyběhla z přístřešku dřevěného domu u cesty, až když jsem na ni zavolal. „Ježíši, ty seš bledej!“ chytla se mě.

„Je mi kapku blbě... Nasedej! Musíme vypadnout. Tý kanonády si nemohlo pár všímavých občanů nevšimnout a určitě už plní svou občanskou povinnost.“

„Cože dělají?“

„Volají policajty! Jedem!“

„Poslals mě blbě, ta hospoda není hospoda ale nějaký kiossek..., a je zavřený! Všechno je tu v okolí zavřený!“ usadila se a hodila ruksak na podlahu. „V tom báglu je snad kamení,“ podotkla ještě.

„Hlavně, že se tobě nic nestalo, zlato! Vyčítal bych si to.“

„Ty se o mě nějak bojíš,“ pohodila vzdorně hlavou, ale hodila po mně očkem a na rtech se jí usadil spokojený úsměv.

„A ty se nebojíš o tohle auto? Mohli ti ho ukrást!“

„Je to křáp!“ mávla rukou. „Můžu si takových pořídit desítky!“

Žádné auto jsme nepotkali až na odbočku do Křenic. V dálce za námi vyřvávaly sirény.

„Co se tam stalo?“ dotírala. Evidentně ji víc zajímal můj odskok do lesa.

„Pobili se mezi sebou sekerou a někteří i motorovou mačetou..., no, a já jim mezitím utekl,“ zkusil jsem se zazubit, ale pořád jsem cítil ten divný tlak kolem žaludku. Už jsem to nezažil spoustu let, dokonce ani na nočních výpravách se Zbyškem, bylo to jako nějaké nepěkné déjà vu.

„Kecáš! Nejsem blbá! Střílelo se!“

„Jo, střílelo – prchal jsem jak kamzík pod palbou tyrolských myslivců.“

„Jen aby,“ pochybovačně se zamračila. „Táta taky pořád lhal. Doufám, že jsi tuhle nemoc od něj nepochytil!“ Konečně našla pro něj to správné slovo, tak snad vzala otce na milost. „Hele, támhle zaboč,“ ukázala na bílá zasouvací vrata s nápisem *„Všeobecná technická podpora IT služeb, Babice“*.

„Tady pracuješ? Vypadá to jako čerstvě natřená stodola.“

„Je to stodola. Ale moderní! Tady se rozkládá naše základna, naše zázemí. Je to sice trošku nemoderní, moc lidí tu není, ale je pořád naše. Počkej, dojdu otevřít bránu.“

Za minutku se vrata odsunula a já zajel k domu.

„Je tu nějak prázdko.“ Na nově vydlážděném dvoře nestálo žádné auto, kromě přívěsu za osobák.

„Ale jdi! Tady sídlí účetní, správce, támhle je náš hardwarový koutek..., no, a támhle máme kanclíky. Všichni jsou v terénu a mě šichta čeká až o víkendu. Však jsem ti říkala, že mám dneska vlastně volno.“ Zasmála se a zase z ní byla ta bezstarostná holčička...

„A šéfové?“

„Majitel je kámoš, dohodil mi tuhle práci, má vlastní šmajchlkabinet na Letné. Sem nejezdí, neboj... Je to velkej kanec a honí se za sviněmi,“ uchichtla se. „Dohodila jsem mu svou známou, von je to sexuální dravec...“

„Jsi kuplířka!“

„Ale ne! Dělán pro ni nějaký internetový obchod. Dneska je to ohromná móda a ona se pokouší prorazit...,“ povzdychla si, „jako všichni ti podnikavci.“

„Ale! A kde jsou všichni ostatní?“

„Je přece poledne..., tak asi papkají..., na obědě ve Variant klubu, to je na druhý straně vsi. Snad nemáš po těch svých okurkách hlad?“ zlomyslně se zazubila a mně se při tom pomýšlení na jídlo zase trochu přizvednul kufr.

„Je od tebe ošklivý předhazovat známou dravcům.“

„Ale jdi. Jí to nevadilo, je dost šáhlá. Ona už je taková..., a to jsem si myslela, že za takovouhle laskavost mi odpustí aspoň část nájmu..., to víš namyšlená, chemická farmaceutka,“ dodala s jistou trpkostí v hlase.

Potěš kostě, prý laskavost?

„Potřebujeme stůl, velký stůl,“ pronesl jsem mimochodem, když jsme si prohlíželi obsah Zbyškova vaku.

„Nic podobného jsem neviděla,“ zamyšleně prohrábla pár součástek. „Je to moc drobné a má to divný kolíčky a tohle vypadá jako perka a tohle zase jako podivné integráče přilepené nějakou pryskyřicí. To chceš dát dohromady? Destičky nemají ani dva centimetry v průměru! Každá z nich má takový divný kontakty a háčky...“

„Nemůže být těžký to složit, ne?“

„Bez návodu? Tak odhadem, je toho na počet víc, než je zrněk rýže v kilovém balení. A do Vánoc je dost daleko..., schválně!“

Usmívala se a mně se ten její úsměv strašně moc líbil.

„Co ten stůl? Máte tu nějaký větší. Tyhle jsou moc úzké a nerad bych cokoliv poztrácel. Možná by šly k sobě dva přirazit...“, rozhlížel jsem se po místnosti, plné strohého kancelářského nábytku s krajně nepohodlnými židlemi a jednou skříní na nějaké spisy.

„Tohle je všechno na odpis. Pojd' vedle, máme tu stolní plotr..., dva metry čtvereční. To by mohlo pánovi stačit, ne?“ uštěpačně se ušklíbla, ohlédla se a otevřela dveře. Z rohu vzala roli papíru. „Dáme to na papír, deska je skleněná a na tohle kovové puzzle docela i nevhodná.“

„Je tu pěkný horko!“

„Nejde stropní motor u ventilace a nehýbou se klapky,“ řekla mimochodem. „Je to dávno napsaný v závadách, ale nikdo s tím nic nedělá. Šetří se, šéf by neměl na tryskáč. Ba ne, tohle tady stejně brzo změnění majitele, a nás je už taky pět a půl. Ale nemůžu ani naznačovat.“

„Máš v těchhle nemovitostech nějaký podíl?“

„Kéž by! Pro rodinu by to byl dar,“ řekla s vážnou tváří a zničehožnic mě pohladila po tváři, až jsem se zarazil. „Ale mohla bych nějakou nemovitost koupit.“

Kreslicí stůl zabíral plochu větší než dva metry čtvereční. Trůnil sám uprostřed místnosti a vedly k němu kabely od docela archaického počítače.

„Zdědili jsme tohle divné zařízení, prý tady stojí už dvacet let. Ale používáme to na recepc,“ rychle odmotala dva metry papíru a odřízla je na hraně stolu. „Rozložíme je na sklo. Ten papír taky dáváme pod mísy s chlebičky..., aby se sklo neumastilo..., třeba. Strašně špatně se čistí...“

Papír se kroutil a moc nepomáhalo zatížení popelníkem a vlaječkou ve stojánku. Amálie přidržela jednu stranu a já doprostřed vysypal veškerý obsah vaku.

„Páni! Těch šupinek ale je! To se pěkně zapotíš, než z toho něco složíš,“ řekla jízlivě. „Dal ti táta alespoň návod? Třeba jen ústně?“

Hromada to byla náramná a její škodolibost ještě větší. Nemyslela to nijak zle, jen..., měla legraci z mé bezradnosti. Pak ji cosi napadlo.

„Počkej, nevzpomněla jsem si dřív, zapnu proud.“

„To asi není třeba, ne?“

„Jen kvůli tomu papíru..., elektrostatika přicucne papír k desce. A pěkně to zespoda svítí...“

Sklonila se pod stůl a cvakla hlavním vypínačem. Ozval se charakteristický, praskavý zvuk a zvednuté rohy papíru se přísály se syknutím ke sklu. A než jsme mohli cokoliv udělat, rozběhlo se nějaké fyzikální kouzlo.

Celá ta modrým světlem zespodu nasvícená hromada součástek se začala sesouvat, rozlézat se po stole a některé tyčinky se hned spárovaly s destičkami, jako by se do sebe zaklesly. Menší stříbřité a žluté šestiúhelníkové destičky se divoce obracely jako pirohy na rozpáleném oleji rovnou ploškou dolů a začaly se řetězit a získávat tvar. Jiné tyčinky se podivně chvěly a třepotaly se na místě.

„Ne, nevypínej to!“ křikl jsem na Amálii, která se v leknutí už-už chystala zasáhnout. „Potřebuje to..., energii!“ Znovu jsem hrábnul do hromady a trochu zatřepal těmi šupinkami, jak říkala. Pomohlo to.

„Co to zatraceně je?“ vydechla udiveně na tvarující se předmět.

„Netuším,“ zaraženě jsem zíral, jak se ta hromada drobných součástek seskupila do beztvareho chvějícího se knedlíku, aby si posléze osvojila pravidelný vzhled a ztuhla do kostky. Ostatní součástky se pospojovaly do desítek větších mihotavých knedlíčků, ale dál se nespojovaly, jen se na místě tetelily.

„Teserakt!“ vydechla obdivně a vypnula proud.

Hlavou se mi honily nejrůznější myšlenky, co by to asi tak mohlo být, ale žádná se nezdála rozumná. Protože už jen to, že se to samo sestavovalo, bylo dost šílené.

„Možná je to nějaká vychytávka, nebo něco, co uteklo z nějaké laboratoře..., ale určitě ne z nějaké tady v Česku..., není to do auta ani do stroje..., ví bůh, co to je. A je to jen krychle!“ uvažoval jsem nahlas.

Vzal jsem kostku do ruky. Nebyla těžká, odhadem měla tak tři kila, což na skoro litr objemu bylo až-až. Všimnul jsem si, že kolem zůstala většina téměř poskládané drobotě..., asi se to nikam nehodilo. Některé kousky se taky popárovaly, ale jen z části a po chvíli se zase rozpadly. Nebo..., nebo – blesklo mi hlavou – to bylo z úplně jiného zařízení! Anebo..., něco zásadního chybělo! Nějaký spojovník... Opatrně jsem shrnul na hromádku zbytek součástek, ještě praskajících ve zmenšujícím se statickém poli, a to cosi bezejmenného, ale pevného tvaru, položil na okraj stolu.

„Ani nevíme, jako to správně pojmenovat! Myslíš, že to má nějakou cenu?“ ozvala se Amálie. Z hlasu jí zazněla zvláštní dychtivost, a ještě nějaký další podtón – takový ten zvláštní, když už víte, co vidíte, ale nechce se vám přiznat barvu.

„To je otázka...,“ někde uvnitř mysli jsem pocítil jistou pochybnost a odpověděl jí otázkou: „Co když právě kvůli tomuhle tvůj táta zemřel?“

Byla chyba to říct. Moje.

OMYL UPŘÍMNOSTI

Cosi mi zašramotilo za zády a já se otočil. Bylo by lepší, kdyby se tak nestalo! Amálie držela v rukou malou židličku a třískla mě s ní do hlavy. Jářku, kdybych se neotočil, praštila by mě někam dozadu a dopadl bych hůř, možná taky hubou přímo do hrobu. Takhle jsem ji schytil rovnou plochou hranou do čela, až se mi v očích zajiskřilo a mysl na pár okamžiků vypadla jako neonový nápis na stěně laciného hotelu. To bylo tím, že jsem si dal druhou o plastovou hranu stolu. No, být kovová, tak už jsem to měl za sebou a andělé by mě rovnou zavolali k sobě.

Napadení bylo tak překvapivé, nenadálé a docela zákeřné, že jsem jen heknul a svezl se na kolena, na všechny čtyři a vědomí mě pomalu opouštělo i přes urputnou snahu mysli o nahození záložní myšlenky. Jó..., mysl není motor..., a nevím proč, chytla mě nějaká černá myšlenka, při vzpomínce na ty maníky v lese. Ale nebyla to lítost, ani jiný záchvěv svědomí..., vždyť já si nějaké výčitky svědomí vlastně ani nepřipouštím.

„Promiň! Já nechtěla, ale musela, já tohle moc potřebuju,“ pronesla plačtivým hlasem Amálie. Pak mě políbila.

To bylo to poslední, co jsem uslyšel. O pár okamžiků později mě obestřela milosrdná mlha s mihotavými světélky a bublajícím šepotem někde tam, na pozadí bílého šumu.

„Hola, pane! Proberte se!“ nějaký hlas se dobýval do mého vědomí a bušil mi do hlavy, až mi litala sem a tam. Něco jsem zamumlal, ani nevím co. Konečně mi zaostřily poněkud usazené oči. Připadal jsem si jako po tahu pražskými bary někde na konečné s hlavou v kandelábru a s nárazníkem auta tak deset čísel od čela. Permoníci mě tloukli cepy jako žito..., vlastně..., spíš palicemi, drtícími stříbrnou rudu v Kutných horách.

Skláněly se nade mnou dvě ženské tváře, ale ani jedna nebyla Amálie.

„No, konečně jste se probral,“ řekla jedna z nich a mně došlo, že je to lékařka.

„Kde..., kde to jsem?“ zblekotal jsem. Nic mě neposlouchalo, v uších hučelo, jazyk zdřevěněl a údy? Měl jsem nějaké? Bůhví!

Po nemnoha nezbytných úkonech, kdy se mě ptali na dnešní den, a na jméno a na další nepodstatné věci, aby snad vyloučili zmatení či demenci, jsem se trochu sebral.

„Někdo vás přepadl, pane, našli vás tu místní zaměstnanci. Co jste tu dělal?“ Vstoupil mi do zorného pole vyšší, hubený muž, který zrovna mobilním telefonem pořídil pár obrázků okolí. Tedy, bylo to tak proto, že se moje zorné pole posunulo, obě dámy mě jen popotážením za ruce pomohly a já se konečně posadil.

„Skládal jsem tu lego.“ Pokusil jsem se vstát, což se s dopomocí a k mé radosti podařilo.

„Co prosím?“ ten nechápavý výraz byl prostě neodolatelný, smál bych se tak, až by mi zuby vypadaly. Kdybych mohl..., kdyby mě nebolel celý člověk...

„Kdo jste vy?“

„Pardon. Poručík Hašek, z policejní služebny z Brodu. Byl jsem tu nejbližší, případ převezmou kolegové z Říčan nebo rovnou kriminálka z Prahy. Co že jste to skládal?“ prošacoval se, aby mi na podruhé ukázal služební průkazku.

„Skládačku, no! No, tohle,“ ukázal jsem na plotter a vyjevil se. Zčásti už poskládané součástky se zase rozložily na elementy.

„Zvláštní!“ řekl.

„Poručíku, kde je to děvče, Amálie, co tu byla se mnou.“

„No...,“ všichni tři po sobě střelili očima, „slečna je v nemocnici. Utrpěla zranění v mezaninu, když šla po schodech nahoru.“

„Upadla?“ podle jejich zvláště vlídných úsměvů jsem se musel tvářit jako nadopovaný idiot, který si při šňupání spletl koks s briketami.

„Neměl bych vám asi nic říkat...“ Poručík otálel s odpovědí.

„Tak co se stalo?“

„Slečnu někdo přepadl a postřelil. Našli ji dva kolegové pracující v téhle firmě, kteří se vrátili z oběda. Zavolali záchranku. Já byl zrovna blízko, objednával jsem si cosi do kuchyně vedle v Březí,“ nakonec vysvětloval poručík docela ochotně. „Každopádně paní doktorka zjistila středně těžké zranění a hned ji odvezla do Prahy druhá záchranka, která přijela se mnou, je to tak půl hodiny. Byla totiž blízko, zasahovali u Kolodějů. Vás jsme našli až o hodnou dobu

později, jelikož nikoho nenapadlo jít hned sem nahoru. A bohužel, nikdo vás tu nezná..., ani podle obličeje, ani podle jména. Vy patříte k té slečně, že?“

Přikývl jsem. Vlastně mi bylo jedno, co je pravda a co lež. Chtěl jsem k ní patřit, prostě chtěl! Já se do ní zamiloval na první pohled jako nějaký studentík..., i když byla trochu zlobivá...

„Jak zasahovali, poručíku? Ale co to povídáte, to je naprosto zcestné, vždyť tam bylo na záchranu u všech postižených pozdě!“ zvolala zamračeně lékařka a obrátila ustaraný obličej ke mně. „Ránu máte ošetřenou, ale měl byste se nechat vyšetřit, byl jste v bezvědomí bůhví jak dlouho. Je to dost těžký otřes mozku.“

„Nějak to přežiju.“

„I tak. Bude se vám chtít spát, dostal jste něco na bolest, tu ranku na čele jsem zalepila. Měl byste být v klidu!“ Lékařka mi ještě naposledy posvítla do očí.

„Nebojte, to já budu.“

„Tady máte doklady,“ poručík mi podával občanku a kartu pojišťovny. „Musel jsem vám probrat kapsy, pro nezbytné administrativní úkony,“ dodal omluvně. V tu chvíli jsem se na pár okamžiků lekl, a chvíli trvalo, než mi došlo, že Pulcovy hračky zůstaly v kabele někde v dodávce.

„To je v pořádku,“ apaticky jsem papíry zastrčil do kapsy. „Amálie? Jak ji najdu?“

„Slečna Berkovecká je touhle dobou už v nemocnici, ale neřeknu vám, v jaké,“ zapřemýšlel poručík. „Omdlela, když ji nakládali,“ dodal.

Doktorka měla pravdu. Připadal jsem si jako opilec, balancující se sklenicemi na jednokolce při sesypávání zbylých součástí zpět do vaku – podle váhy jich zbylo ještě nejmíň patnáct kilo. Dokud jsem se opíral o desku kreslicího stolu, bylo všechno v pohodě, ale ve volném prostoru už nastaly značné problémy. Hlavně, že jsem pořádně zavázal ten vak!

„Počkejte, pomůžu vám,“ chytil mě poručík za loket a pomohl mi ze schodů. „Co je to za dílky, to vaše lego? Něco podobného jsem už viděl v nějakém vědeckém pořadu o mikrodružicích. Tedy..., skoro stejného.“

„Abych pravdu řekl, je to vlastně dárek, chtěl jsem to jen zkusit sestavit, nic víc. Ten stůl nahoře je tak velký, že vyloženě sváděl k vysypání všech kousíčků.“

Uvědomil jsem si, že stůl byl ale vypnutý! Proto se ty mrchy rozložily...?

„Jo, jo, to znám, já jsem takhle bráchovi rozmontoval autíčko, které postavil z Merkuru. Taky jsem ho chtěl jen jinak sestavit..., nepovedlo se. Chcete někam odvézt?“ stáli jsme už na nádvoří, jen pár metrů od Amáliina auta. Sáhl jsem pro klíče a auto zablikalo, bylo už odemčené.

„Sednu si támhle dozadu do auta a asi usnu.“

„To je vaše auto? Mysleli jsme, že je firemní.“

„Ne, přijel jsem s ním já, patří Amálii,“ otevřel jsem posuvné dveře od řidiče a vzápětí si uvědomil, že tam mám bágl se zatraceně třaskavým obsahem. Pulec by mě asi proklel!

„Počkejte! Já vám s tím vyjedu na parkoviště naproti, jo?“ nabídnul se. „V tomhle stavu rozhodně nemůžete řídit!“ usadil mě na sedadlo spolujezdce a sám sedl za volant. Podal jsem mu klíčky a uvědomil si, že pořád křečovitě držím ten vak se zbytkem součástek, jako bych se bál, že se vysype.

„Jaké máte telefonní číslo? Ozval bych se vám, jakmile zjistím, kde vaše slečna je,“ zeptal se, když přešel přes ulici a zastavil uprostřed čumákem směrem k vratům toho IT baráku. Podal jsem mu kartičku se jménem a telefonem. Teď už neexistující adresu jsem nedávno škrtnul. Těchhle návštěvenek mi zbylo už jen pár.

„Díky, jste moc hodnej! Jak to, poručíku, že to vyšetřujete vy?“

„Však jsem zmiňoval, byl jsem nedaleko v Březí. A pak ta mimořádná událost kousek odsud v lese. Pětinasobná vražda, u Kolodějů. No, nic pěkného.“

„Terorismus?“

„Ale jděte! Nějací rádoby ostří hoši si hráli na policejní zásahovou jednotku..., jenže je někdo načapal.“

„Aha. Už víte..., kdo?“

„Půl kriminálky je na nohou. Ale vy už skoro spíte! Fakt nechcete hodit do nemocnice? Sanita je sice už pryč, ale...“

„Ne, to bude dobrý, prospím se tady, vzadu je deka, možná i spacák..., a za pár hodin se proberu..., nebo si zavolám záchranku sám,“ pokusil jsem se o úsměv.

„No, jak myslíte. My tu ještě chvíli budeme zajišťovat stopy,“ kývnul hlavou směrem k areálu.

„Víte už něco?“

„Nejste nějak moc zvědavý?“ zazubil se.

„No jo, teď byste mě promptně měl odkázat na vašeho tiskového mluvčího, vidíte?“

Zakroutil hlavou.

„Ale prosím vás! Víte, jak to chodí.“ Zadíval se přes ulici a pak spustil: „Z kamery u vchodu víme, že přijel mercedes a zaparkoval támhle za rohem, skoro až u plotu. Kamera bere jen provoz před závorou, ale k časové orientaci to stačilo. Podle mého, pachatel musel v těch místech přelézt, vylezl na střechu auta a dostal se dovnitř. Pak musel vlézt někud dovnitř, střelil slečnu, která ho nejspíš překvapila, a následně vás praštil. Jen není jasné, proč to všechno!“

„Říkáte Mercedes?“

„Jo. Takovej starej pekáč.“

I kdybych věděl, radši bych k tomu nic neřekl.

„A co zaměstnanci? Ti si ničeho nevšimli?“ snažil jsem se o co nejunavenější tón. Na spoustu lidí zabírá a oni v rádoby přátelské řeči sem tam něco proseknou.

„Zaměstnanci těžko, s tím správcem tu jsou jen tři a všichni ve výpovědi. Akorát dva místní si všimli toho mercedesu, starší typ, bílá barva, ale jinak nic. Snad jen, že v něm seděla za volantem nějaká ženská. Ale to musíme brát s rezervou, je teplo a ti dva měli už dost upito.“